

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — *Sacher Masoch* : ΒΑΡ-ΒΑΡΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βούβλια 6.

Εἰς τὸ προσεχές :

Η ΑΠΑΤΗ

Διήγημα Catulle Mendès

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀτυχὴς ἀββάς, ἐπανελθὼν, διηγῆθη εἰς τὸν Γεράρδον πόσον ἐκοπίασε νὰ πείσῃ τὸν κύριον Ρυβαντέλ.

Ὅσῳ καὶ ἂν ἡγάπα τὸν Γεράρδον ὁ στρατηγός, πολὺ ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς πολιορκίας. Ἠκολούθησε τὸν Ἰασπίνον μετὰ δυσθυμίας, μόλις ὑποκρυπτομένης ὑπὸ τῆς προφάσεως ὅτι εἶχε διαταγὰς νὰ δώσῃ, καὶ ὅτι ἦτο κατὰσκοπος, ἐνῶ δὲ ἐβάδιζεν, ἔρριπτε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς παραδίδους συνοδοιπόρους καὶ τὰς ὑπόπτους σκιὰς, αἵτινες ἐβάδιζον εἰς τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἀλλ' ὁ Ἰασπίνος ἀνέπτυξε τόσῃν εὐγλωττίαν, τόσῃν πειθῇ εἰς τὰς παρακελεύσεις του, ὥστε ὁ στρατηγὸς εἰσῆλθε, καίπερ γογγύζων, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος ἤρχισε νὰ περιφέρηται πέριξ τῆς σκηνῆς, ὡς ἡμίονος μύλου, ὅπως ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς παρουσίας του τοὺς κατασκόπους, οἵτινες ἄλλως θὰ ἤρχοντο νὰ προσκολλήσῃσι τὸ οὖς των εἰς τὸ ὕψος τῆς σκηνῆς.

Ὁ Ρυβαντέλ ἦτο ἀγαθός. Τόσῃν λύπην εἶδε ἐξωγραφημένην ἐπὶ τῆς τετραγμένης μορφῆς τοῦ φίλου του, ὥστε τὸν ἠρώτησεν ἡπίως καὶ μετὰ προθυμίας.

— Αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἀββάς, εἶπε, δὲν ἠθέλησε τίποτε νὰ μοῦ διηγηθῇ καθ' ὅδον. Τί νέον συμβαίνει;

— Ἄ, στρατηγέ μου! . . . μία φρικτὴ εἰδησις! . . . φρικτῷ, προκειμένου νὰ σᾶς τὴν ἀνακοινώσω. Βλέπω, ὅτι διακινδυνεύουν μόνον τὰ ἰδικά μου συμφέροντα ἐξ αὐτῆς, φοβοῦμαι δὲ μήπως μὲ ἐλέγξετε ἐπὶ ἀδυναμίᾳ, καὶ ὅτι ἴσως δὲν θὰ μὲ οἰκτείρετε, ὡς θὰ ἐπράττετε ἂν ἠδύ-

νασθε νὰ ἴδετε τί συμβαίνει εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, τί βασάνους ὑφίσταμαι.

Ἐν τῷ ἄμα δ'εὐτόλμως, μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τοῦ πάθους, διηγῆθη τῷ στρατηγῷ πᾶν ὅ,τι ἤκουσεν ὁ Ἰασπίνος ἐν Ἀγίῳ Γεωργίῳ.

Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς συνωφρυνώθη.

— Αὐτὴ ἡ γυνὴ θὰ σοῦ γείνῃ πρόξενος δυστυχίας! εἶπεν. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ὁ Λουβοά, ὁ ὑποκριτής, ἀγαπᾷ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, καὶ θέλει νὰ τὴν φυλάξῃ διὰ τὸν ἐαυτόν του; Εἶνε ὁ ἰσχυρότερος καὶ ὁ δολιώτερος. Εἰς μάτην ἐπιμένεις.

— Στρατηγέ! . . .

— Εἶνε περιστάσεις καθ' ἃς καὶ αὐτὸς ὁ μάλλον ἀνδρεῖος εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὀπισθοχώρησε, Λαβερνὴ!

— Οὐδέποτε!

— ὦ, τότε λοιπὸν μὴ ζητῆς συμβουλὰς, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ ἀποτόμως. Ἄφου ἔχεις σχέδια ὠρισμένα, διατί μὲ προσεκάλεσες.

— Ὅχι, στρατηγέ, δὲν ἔχω σχέδια. ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σώσω τὴν περὶ ἧς πρόκειται νεάνιδα.

— Ἀδύνατον, ἐκτὸς ἐὰν θέλῃς ν' ἀπολεσθῇς.

Ὁ Γεράρδος ἡγέρθη φρίσσων, εἶτα πάλιν ἐκάθισεν.

— Ὁ Λουβοά σὲ ἔθεσεν ὑπὸ περιορισμόν, δὲν εἶνε ἀληθές; ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός. δύνασαι νὰ παραβῇς τὴν διαταγὴν του;

— Τὰ πάντα προτιμῶ νὰ πράξω, παρὰ ν' ἀφήσω τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς χεῖράς του.

Ὁ Ρυβαντέλ ἡγέρθη.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν, εἶπεν. Γηραιὸς στρατιωτικὸς οἷος ἐγὼ δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπειθειαν. Ἡ εἰνέ τις στρατιώτης ἢ δὲν εἶνε ἀπέναντι δὲ τῆς διαταγῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, πατήρ, μήτηρ, σύζυγος, τέκνα, δὲν ὑπάρχουσιν, ἡμποροῦν ν' ἀποθάνουν, χωρὶς καὶ ὁ στρατιώτης νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου θνήσκουσιν, ἂν ἔχῃ καθήκον νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

— ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Γεράρδος καταβεβλημένος, λοιπὸν κατὰ τὴν ιδεάν σας δὲν πρέπει νὰ πάλλῃ ἡ ἀνθρώπινος καρδιά;

— Ἐνόςῳ τις εἶνε στρατιώτης, ὅχι ἡ καρδιά του πρέπει νὰ πάλλῃ διὰ τὰ τηλεβόλα, διὰ τὰς σάλπιγγας, διὰ τὰς συμπλοκάς.

— Ἐν ἄλλοις λόγοις, στρατηγέ, μὲ ἐγκαταλείπετε μὲ καταδικάζετε ν' ἀποθάνω ἐδῶ ἀπὸ λύπην καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν.

— Μὴ εἶσαι ὑπερβολικός; ἀποδοκιμάζω μόνον τὸ νὰ κινηθῇς ἀπὸ τὴν σκηνὴν σου.

— Καλὰ, στρατηγέ μου. θὰ ἔχω εἰς τὸ ἐξῆς πεποίθησιν μόνον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν βραχίονά μου.

— Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἦλθα ἐδῶ, ἀπῆντησεν ὁ στρατηγός, μὲ θέσεις εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν.

— Ἡ ὁποία θὰ κάμω νὰ παρέλθῃ τάχιστα, στρατηγέ, ἀπῆντησεν ὁ Γεράρδος προσβληθεὶς ἐκ τῆς εἰλικρινείας ἐκείνης, ἣν ἐν τῇ ἐξάψει του ἐχαρκτήριζεν ὡς ἀναισθησίαν. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἀφου δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε, οἰκτεῖράτ με.

— Σὰς οἰκτεῖρω ἀπὸ τοῦδε, ἀγαπητέ μου.

Καὶ ὁ Ρυβαντέλ προὔχωρησεν ὅπως ἐξέληθ'· ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἄμα φιλοστόργως.

— Εἶμαι κατὰ εἴκοσι ἔτη πρεσβύτερος σου, εἶπε, καὶ βλέπω τὰ πράγματα ἐξ ὑψηλοτέρας ἀπόψεως· παραίτησε τὴν ἐρωμένην σου· αὐτὸ σὲ συμβουλεύω ὡς φίλος.

— Κατὰ τὰς ἰδικὰς μου ιδέας, στρατηγέ, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνανδρία.

— Σιωπῶ, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λέξιν, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ Ρυβαντέλ. δι' αὐτῆς μοῦ κλείεις τὸ στόμα. Δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐλαφροτέραν δυστυχίαν. Χαῖρε!

Ἀλλ' ἐπανῆλθε καὶ αὐτίς.

— Πῶς! εἶπεν, ὁ ἀββάς δὲν σ' ἐκάτηχησε, δὲν σ' ἐδίδαξεν ὅτι πρέπει νὰ λησμονῇς τὰς ὕβρεις;

— ὦ, στρατηγέ, μὴ μὲ περιπαίζετε! Θὰ ἐλησμονεῖτε σεις, σὰς ἐρωτῶ, ἂν ὁ Λουβοά σὰς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρετε αὐτὰ, τὰ ὅποια μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω; Θὰ ἐξεδικεῖσθε; σὰς γνωρίζω. Θὰ ἐδικηθῶ λοι-

πὸν κ' ἐγὼ ὅπως γνωρίζω. Μὴ ἀπαιτῇτε νὰ εἶμαι καλλίτερός σας.

— Χαῖρε! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ρυθαν-τέλ, σὲ ἀποχαιρετῶ ἐκ καρδίας· χαῖρε!

Ὁ Γεράρδος προσέκλινεν εὐσεβάστως, ὥσπερ ἐνώπιον ἀρχηγοῦ καὶ παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ στρατηγός, ὅστις ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς ὡς νὰ ἐξήρχετο ἐκ βαρά-θρου. Ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθε τότε καὶ ἐμάν-τευσεν τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς τεθλιμέ-νης φυσιογνωμίας τοῦ μαθητοῦ του.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Γεράρδος, ἰδοὺ ὅτι εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον, κα-θὼς σοῦ προανήγγειλα. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς σωτηρίας! Ἐξανίσταμαι κατὰ πάν-των τῶν ἀνθρωπίνων νόμων! Δὲν ἔχω ἄλλον παρὰ σέ, ἓνα γέροντα ἀδύνατον, ἐνῶ μοῦ χρειάζονται σύντροφοι ὠπλισμέ-νοι διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Ἰασπίνε, οὐδέ-ποτε ἠσθάνην ἐμαυτὸν ἀνδρεϊότερον καὶ ἰσχυρότερον. Ὅχι, δὲν θ' ἀφήσω τὴν ἐ-ρωμένην μου, εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ Λου-βοᾶ! Ὅχι, δὲν θὰ κύψω ἐπὶ πλέον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς παρανομίας καὶ νὰ γείνω συνέννοχος νέου ἐγκλήματος! Ἄν ἐτιμω-ρούμην διὰ τι σφάλμα ὡς στρατιώτης, ἂν ἐτιμωρούμην ἀδίκως, ἔστω, θὰ ὑφιστάμην ἀγογγύστως τὴν ποινήν μου· ἀλλὰ νὰ μείνω ἐδῶ κλεισμένος ὅπως ἡ ἀπρξία μου χρησιμεύσῃ εἰς τὰ σχέδια τοῦ Λουβοᾶ, αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι· τὸ δίκαιόν μου εἶνε ἰσχυρότερον τοῦ κατήκοντος. Θὰ σώσω τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ἔπειτα ἄς ἀποθάνω, ἂν πρέπη· αὐτὴ ὅμως οὐδέ-ποτε θ' ἀνήκῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄθλιον! Ἐμπρός! διατί ν' ἀπελπίζωμαι, διότι δὲν ἔχω συμβοητοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Ὑπάρ-χει Θεὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς!... Σὺ μ' ἐδί-δαξες νὰ τὸν πιστεύω· δὲν εἶνε ἀληθές, Ἰασπίνε;

Ὁ ἄββᾶς μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀπήντησεν:

— Βοήθησε ὅμως καὶ σὺ τὸν Θεόν, φίλτατε κόμη· μὴ ἀποτρέπῃς τὴν προ-στασίαν του διὰ τῆς ὀρμητικῆς ἀπερισκε-ψίας σου. Ἐπιθυμεῖς νὰ σώσῃς τὴν Ἀν-τωνιέτταν εἰπες. Τίνι τρόπῳ;

— Πηγαίνω εἰς τὸ μοναστήριον.

— Εἶνε κλεισμένον.

— Ὑπάρχουν τείχη.

— Φυλάσσονται.

— Ἡ Ἀντωνιέττα θὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον πρότερον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς· αὐτὴ ἀγνοεῖ τὰ πάντα.

— Νὰ τὴν εἰδοποιήσω, Ἰασπίνε; . . . Ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ τὸν ἐξοδούμενον ἀ-δικα.

— Οἰκονόμησε τὰ πράγματα· ἂν προ-εἰδοποιήσῃς τὴν νεάνίδα, αὐτὴ θὰ εὕρῃ μέσον νὰ μείνῃ εἰς Ἁγίον Γισλανὸν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἀκόμη.

— Παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Λουβοᾶ;

— Παρὰ τὴν θέλησιν ὅλων. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει. Κέρδησε ὁ-κτὼ ἡμέρας, σοῦ λέγω!

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ἡ νέα θὰ σὲ βοηθήσῃ· γράψε της,

ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ κάμω νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν σου.

— Πότε;

— Αὐριον, ὅταν ἐξυπνήσῃ· ἴσως καὶ πρότερον.

— Δὲν θὰ εἴπω εἰς τὴν ἐπιστολήν μου οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν ἐξ ὧσων ἔχω νὰ εἴπω.

— Πέντε γραμμαὶ ἀρκοῦν.

— Ὡ, Ἰασπίνε! ὑπαγόρευσέ τας σὺ, ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἐπιτήδειος.

— Εὐκολώτατα, ἰδοὺ: «Δεσποινίς, ὁ κύριος Λουβοᾶ σκοπεύει νὰ σᾶς ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ· πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Αὐριον τὴν ἐσπέραν, τὴν ὁγδὼν ὥραν, νὰ εἰσθε πλησίον τοῦ πυργίσκου τοῦ Ἀπομονωτηρίου. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μὴ ἀ-φήσετε νὰ σᾶς ἀποσύρῳσιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ θὰ σωθῇ-τε.» Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Καὶ τί θὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ μὴ ἐπέλθῃ μετὰ σπουδῆς, ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον ἡ σπουδὴ μα-ταιώνει· ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰα-σπίνος, προσπάθησε νὰ κάμῃς διαφορετι-κά· σὲ προκαλῶ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τὸ πνεῦμά μου εἶνε τεταραγμένον.

— Γράψε λοιπόν, εἶπε διακόπτων αὐ-τὸν ὁ Ἰασπίνος.

— Καὶ ἂν ἐντὸς τῆς αὐριον ἡ Ἀντω-νιέττα ἀπαχθῇ;

— Ἀφοῦ πρότερον τὴν εἰδοποιήσῃς; Ἀδύνατον.

— Γράφω.

Ὁ Ἰασπίνος ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψεν ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνω-σεν ἐκ νέου.

— Καὶ τώρα, εἶπεν, οὔτε βῆμα, οὔτε κίνημα νὰ μὴ κάμῃς πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς αὐριον. Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Καὶ σὺ μοῦ ἐγγυᾶσαι ὅτι αὐριον τὴν ἐσπέραν θὰ εἶνε ἀκόμη ἡ Ἀντωνιέττα εἰς Ἁγίον Γισλανόν;

— Σοῦ ἐγγυῶμαι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς μου· ἄλλως σημαίνει ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ ἄββᾶς ἔκρυψε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐσφιγξεν αὐτὰ διὰ τῆς ζώνης.

— Ἐπὶ τέλους; ἡρώτησε πάλιν ὁ Γε-ράρδος, ποῖαν ἐλπίδα ἔχεις; πρὸ πάντων δὲ ποῖος εἶνε ὁ σκοπός σου; διότι εἰς τοι-οῦτο σημεῖον ἔχω καταντήσει, ὥστε οὐ-δὲν ἐννοῶ, ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ ποδογε-τήσουν τὴν σκέψιν.

— Νὰ σὲ ποδηγετήσῃ τὸ ἀσθενὲς πνεῦ-μα τοῦ Ἰασπίνου! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄβ-βᾶς μετὰ πρᾶξου μειδιάματος· ἔστω! Ἀ-κουσε λοιπόν τὸ σχέδιόν μου· εἶνε σύντο-μον καὶ ἀπλοῦν, ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές. Ἐως αὐριον δὲν θὰ κινηθῇς, ἐνῶ δὲ ὁ κύριος Λουβοᾶ καὶ ὅλοι οἱ κατάσκοποί του σὲ ἐπιτηροῦν, αὐριον τὴν ἐσπέραν θὰ λάβῃς μετὰ τῆς νεάνιδος συνέντευξιν, διαρκού-σης τῆς ὁποίας, μὲ τὴν φαντασίαν σου, ἦν θ' ἀνακτήσῃς, μὲ τὴν χρηστότητά σου, ἦν δὲν ἀπώλεσας, θὰ ὁδηγήσῃς τὴν δε-σποινίδα Δεσαβιέρ ὡς πρὸς τὰ μέσα δι' ὧν

δύναται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐξ Ἁγίου Γισ-λανοῦ ἀναχώρησίν της καὶ τὰ μέσα δι' ὧν θὰ δυνηθῇ νὰ σοῦ καταστήσῃ γνωστὸν, ἂν τὴν ἀπαγάγῃς, τὸ μέρος ὅπου εὐρί-σκεται. Ἐνῶ θὰ τρέχωσι νὰ σὲ συλλαβῶ-σιν εἰς Ἁγίον Γισλανόν, θὰ ἐπανεέλθῃς ἐδῶ εἰς τὴν σκηνὴν μου, ἀποπλανῶν καὶ μυ-κτηρίζων τὸν ἀντίπαλόν σου. Ἡ πόλις ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἀλωθῇ· ὁ περιορισμός σου θ' ἀρθῇ ἔνεκα τῆς νίκης· θὰ συναντήσῃς τὴν νεάνίδα εἰς Ἁγίον Γισλανόν, ἂν εὐ-ρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ· θὰ παρακολουθήσῃς τὰ ἔχνη της, ἂν δὲν εὐρίσκεται πλέον συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ ἔχει διαβιβάσει, τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀποφύγωμεν τὸ σκάν-δαλον τῆς ἀνυποταξίας, δὲν θὰ καταφύ-γωμεν εἰς καμμὶν προστασίαν καὶ δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε, ἂν δὲν κερδήσωμεν καὶ τίποτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν τοῦ ταπει-νοῦ σου φίλου. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε πολὺ μεγαλοφυές, ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές.

— Ὅλη μου ἡ ἰσχὺς, φίλτατε ἄββᾶ, δὲν εἶνε ἀνταξία τῆς πραότητός σου, τὸ ἀκατάσχετον πάθος μου εἶνε κατώτερον πολὺ τῆς μετριόφρονος φρονήσεώς σου.

— Κατόπιν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν, θὰ συγχαρῶμεν ἀλλήλους. Τώρα ἀπέρχομαι· μὴ μὲ ἀναζητήσῃς ἕως αὐριον. Πιθανόν νὰ μὲ σὲ ἐπανιδῶ, ὅπως εἶνε πιθανόν καὶ νὰ ἐπανεέλθω αὐριον τὸ πρωί.

— Δὲν θὰ διατρέξῃς κανένα κίνδυνον, ἐλπίζω!

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλπίζω. Δὲν θὰ ἔλεγον αὐτὸ ἂν ἐφόρουν στολὴν καὶ ὄχι ράσον· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ θὰ σε-βασθῇ τὴν ιδιότητά μου. Ἐν τούτοις ἔχω πολλοὺς γύρους νὰ κάμω ἕως νὰ φθάσω εἰς Ἁγίον Γισλανόν καὶ διὰ νὰ μὴ κουρα-σθῶ πρέπει νὰ κοιμηθῶ ὀλίγας ὥρας. Ἀ-κούω νὰ περιφέρονται περίξ τῆς σκηνῆς. Ἀμφότεροι ἐξήλθον καὶ παρετήρησαν εἰς τὰ περίξ· ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῶν φάσματά τινα μελανὰ περιπλανώμενα, ἐξηφανίσθη-σαν ἐν τῷ ἄμα εἰς τὰ σκότη.

— Ὁ Λουβοᾶ ἀγρυπνεῖ, εἶπε κρυφίως ὁ Ἰασπίνος. Λοιπὸν αὐριον εἶτε μὲ ἰδῇς, εἶτε ὄχι, ἀφοῦ σημανῇ ἡ ὁγδὼν ὥρα, πα-ρουσιάσου ἔμπροσθεν τοῦ ὑδραγωγείου, πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, σχεδὸν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου. Θὰ σὲ εἰσαῇσιν εἰς τὸν κήπον· θὰ σὲ ὁδηγήσουν πλησίον τοῦ πυργίσκου τοῦ Ἀπομονωτη-ρίου· εἶνε τὸ πλέον ἔρημον μέρος τοῦ κή-που.

— Ποῖος θὰ εἶνε ὁ ὁδηγός μου;

— Κανὲν ἄλλο ἄτομον ἴσως· ἀλλὰ τί σὲ μέλει; ἀρκεῖ νὰ φθάσῃς.

— Ἰασπίνε, μόνε μου φίλε, μόνη μου ἐλπίς!...

Ὁ Ἰασπίνος ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸν ἀ-στερόεντα οὐρανόν· ἔπειτα, μετὰ βρα-χεῖαν σιγῇ·

— Ὡραῖος καιρὸς διὰ νὰ κοιμηθῇ κα-νεῖς, φίλτατέ μου κόμη, εἶπε μετὰ φωνῆς εὐκρινούς· πηγαίνω· χαῖρε!

Καὶ τῷ ὄντι, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκη-νὴν του ἐπιδεικτικῶς, ἀφοῦ ἀνῆψεν ὅσας καὶ ἂν εἶχε λυχνίας καὶ κηρία, ὡς νὰ ἐ-

μελλεν ἡ νύξ νὰ διαρκέσῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

ΜΗ'

ΤΟ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟΝ

Τὴν ἐπύριον, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἐπειδὴ ὁ Γεράρδος κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ εἶχε μείνῃ ἡσυχος — ἡσυχος κατ'ἐπιφάνειαν, διότι ἡ καρδιά του οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη σφοδρότερους παλμούς — τὴν τετάρτην ὥραν, λέγομεν, ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαθητοῦ του.

— Κύτταξε ἐν μὲ ἀκολουθοῦν, εἶπε καταπίπτων ἐπὶ μιᾷ ἑδρας, δύο ἄνδρες· ὁ εἰς φέρει κυκλὴν ἐνδυμασίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἓνα μανδύαν κιτρινόφκιον.

— Τοὺς βλέπω ὅπου ἐσταμάτησαν πλησίον εἰς τὸ περιχάρᾶκιμα, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Βλέπουν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Βλέπουν μὲ μᾶτις ὀλάνοικτα!.. ἄ, καὶ μὲν Ἰασπίνε!.. οἱ ἄθλιοι..

— Μπα!.. αὐτοὶ κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ αὐτὸ τὸ ἔργον· τὸ ἀληθές εἶνε ὅμως ὅτι τοὺς ἔκαμα καὶ ἐκοπίασαν σήμερον ἕως νὰ τὸ κερδήσουν, τρέχω ἀπὸ τὰς ἑξ ὥρας τὸ πρωί.

— Καὶ ἡ ἐπιστολή μου;

— Ἐδόθη.

— Καὶ ἡ συνέντευξις;

— Εἰς τὸν πυργίσκον τοῦ Ἀπομονωτηρίου.

— Καὶ ἡ Ἀντωνιέττα;

— Εἶνε ἀσθενής εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη σήμερον ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ μοναστηρίου, ὅπως ὁ κύριος Λουβὸς τὴν παρεκάλει.

— Ἀγαπητὲ Ἰασπίνε!.. καὶ οἱ κατὰ σκοποὶ δὲν εἶδαν τίποτε;

— Ὡ! οἱ κατὰ σκοποὶ πρέπει νὰ εἶδον μόνον ὅτι ἔκαμα ἕως εἰς τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου· ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ἡ ἔρευνά των. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ μὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ παρακολουθήσουν, αὐτοὶ δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ παρᾶδῶσω τὴν ἐπιστολήν, παρηγοροῦμαι, διότι μὲ κατασκόπευσαν.

— Ἀναπόσυον, φίλτατε ἄββα! εἰσαι ὅλως ἰδρωμένος, τρέμεις... εἰσαι ὠχρός!

Ὁ Ἰασπίνος διηγήθη πῶς ἐξῆλθε τὴν πρωίαν πεζός, πῶς ἵππευσεν εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως, ἔπειτα πάλιν πῶς πεζὸς ἀνεχώρησε διὰ τὰ ἔλη. Ἐκεῖ ἔλαβεν ἄλλον ἵππον, τὸν ὅποιον τοῦ ἐχορήγησεν ὁ φίλος του, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ σηματοφόρου, διὰ τοῦ ἵππου δὲ αὐτοῦ, περιφερόμενος εἰς τὴν πεδιάδα, ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἀφοῦ ἠνάγκασε τοὺς κατασκόπους νὰ βυθισθῶσι μέχρις ὁσφύος εἰς τὸ ὕδωρ.

— Τὴν δὲ ἐπιστροφὴν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄββας, ἐξετέλεσα ἐξελθὼν διὰ θύρας ἀντιθέτου ἐκείνης, δι' ἧς εἰσῆλθον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἰχνηλάται τοῦ κυρίου Λουβὸς ἀπεπλανήθησαν καὶ μὲ ἔχασαν.

Μόνον ὅταν ἔφθασα, εἰς τὸ στρατόπεδον εἶδα δύο ἐξ αὐτῶν τὸν κυκλὸν καὶ τὸν κίτρινον, οἱ ὅποιοι μὲ ἠκολούθησαν· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἐπέρασα εἰς τὸν δρόμον· εἵμαι ὅμως νηστικός ἀπὸ χθές.

Ὁ Γεράρδος παρήθηκεν εἰς τὸν ἀγαθὸν ἄββαν τὸ πρόγευμά του καὶ τὸ γεῦμα, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπίσης δὲν εἶχεν ἐγγίσει. Εὐρίσκοντο ἤδη πρὸ ἡμισείας ὥρας κεκλεισμένοι ἐν τῇ σκηνῇ, ὅτε ἄγνωστος τις, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐξῆλθε πληροφορίαν τινα ἐπλησίασε καὶ συνωμίζει μὲ τὸν σκοπὸν, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς.

— Ἀ, ἄ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· οἱ κύριοι αὐτοὶ ὑπέβαλον ἤδη τὴν ἔκθεσιν των καὶ ὁ κύριος Λουβὸς θέλει νὰ μάθῃ ἂν εἰσαι ἐδῶ. Παρουσιάσου.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, διότι ἂν μὲ ἰδοῦν τώρα, βραδύτερον δὲν θὰ μὲ ἰδοῦν, καὶ τί θὰ εἰποῦν τότε;

— Ἀκουσε! ἐπιμένουν νὰ σοῦ ὁμιλήσουν.

— Ἀφῆσέ τους νὰ ἐπιμένουν. Δὲν εἶνε συνήθεια νὰ δέχεται ἐπισκέψεις ὁ διατελὼν ὑπὸ περιορισμὸν ἀξιοματικός. Ἐξέλθε διὰ νὰ τοὺς τὸ εἶπῃς αὐτό, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐχεις δίκαιον.

Ὁ Ἰασπίνος ἐξῆλθεν ὡς νὰ προὔκλειε τὴν περιέργειάν του ὁ θόρυβος τῆς συνομιλίας. Εἶδε τὸν φέροντα τὸ κίτρινον ἐνδυμα κατὰ σκοπον, ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο δῆθεν προμηθευτὴς σειρητίων διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ εἶχε χρεῖαν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν.

Ὁ Ἰασπίνος τὸν ἀπέπεμψεν εὐγενῶς ἀποστέλλων αὐτὸν πρὸς τὸν κύριον Ρυβαντέλ· δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ καταστείλῃ τὸν γέλωτα βλέπων τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀνησυχοῦντα, διότι δὲν εἶδε τὸν κύριον Λαβερνὴ καὶ τρέχοντα μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ἓνα τῶν συντρόφων του, ὅστις ἐπίσης ἐν πάσῃ ταχύτητι ἔτρεχε διευθυνόμενος πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Λουβὸς.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰασπίνος ἐγέλα ἀκόμη μετὰ τοῦ Γεράρδου, ἀμφότεροι δὲ ἐσκέπτοντο νὰ μαντεύσωσι ποῖον μέσον θὰ μετεχειρίζετο ὁ ὑπουργὸς ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Γεράρδου ἐν τῇ σκηνῇ του, ἱππεὺς ἀγγελικφρὸς ἀφίκετο φέρον ἔγγραφον ἐν εἰδει ἐγκυκλίου, ὅπερ ὤφειλον νὰ ὑπογράψωσι πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν σωμάτων καὶ οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ Γεράρδος εὗρε τὸ μέσον μετρίως εὐφυνές, ἀλλ' ἐθεώρησε καθήκον του νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφὴν του. Ὑπέγραψε λοιπὸν καὶ ἐνεφανίσθη πρὸς τὸν ἱππέα, ὅστις ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα ὅπως κομίσῃ εἰς τὸν ὑπουργὸν τὴν εὐχάριστον εἰδησιν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, γνωρίζουν ὅτι εἰσαι εἰς τὴν σκηνὴν σου· εἶνε βεβαιωμένον· ἰδοὺ ἡ καταλλήλος στιγμή νὰ φύγῃς.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια περίπου. Ὁ Γεράρδος διωλίσθησεν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς μετ' ἄκρας προφυλάξεως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ, ἐπωφελοῦμενος πάσης σκιᾶς,

πάσης ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, φέρων τὸν μανδύαν τοῦ ἄββας διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε συναντήσῃ τινά. Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασεν εἰς τὰ περίξ τοῦ ἔλους, ὅπου ὁ Ἰασπίνος εἶχε παραγγείλει νὰ εἶνε δι' αὐτὸν ἑτοιμος εἰς τῶν ἵππων τοῦ σηματοφόρου.

Τότε ὁ Γεράρδος κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ὠρμησεν εἰς τὴν πεδιάδα. Περιπολῶσαι τινὲς ἰδοῦσαι αὐτὸν μακρόθεν, τὸν ἐξέλαβον ὡς ὑπασπιστήν, κομίζοντα διαταγὴν τινα κατεπεύγουσαν.

Εἰς οὐλαμὸς Ἐλβετῶν ἠθέλησε νὰ τὸν σταματήσῃ διὰ νὰ εἶπῃ τὸ σύνθημα, ἐπυροβόλησε δὲ κατ' αὐτοῦ μὴ τυχὼν ἀπαντήσεως. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος τὰ πάντα ὑπερέβη, τὰ πάντα ἐξέβιασε, τὰ πάντα διέφυγε καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἀσθμαίνοντα ἵππον τοῦ πρὸ τῶν τευχῶν τοῦ μοναστηρίου, δέκα λεπτὰ πρὸ τῆς ὁγδόης ὥρας.

Ἡ νύξ ἦτο ἔτι ὠραιοτέρα, ἢ τὴν προτεραιάν, ὠραιοτέρα διὰ τὸν ποιητὴν καὶ διὰ τὸν ἐραστήν· αὖρα χλιαρὰ καὶ ἐναρμόνιος διήρχετο μετὰ ψιθύρου διὰ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων καὶ ἐκίνοι ἡρέμα ἄνω εἰς τὸ στερέωμα ποκοειδῆ τινα νεφύδρια. Ἐφαίνοντο περιφερόμενα περίξ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ τ' ἀποσπάσματα τὰ προωρισμένα νὰ φυλάττωσι τὰς γραμμάς.

Τὸ βῆμα τῶν ἵππων ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης, ἡ κεφαλὴ τῶν σκοπῶν καὶ τινες μεμονωμένοι τῆδε κακεῖσε πυροβολισμοὶ ἀπετέλουν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βαθεῖαν σιγὴν, ἐν ἣ εὐρίσκετο βεβυθισμένον τὸ ζοφερὸν κτίριον καὶ ὁ εὐρύχωρος κήπος τῆς μονῆς.

Ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθησε βαδίζων παρὰ τὸν τοῖχον, καθ' ἣν εἶχε παραγγείλει, ἔφθασε πρὸ τοῦ ξυλίνου φραγμοῦ, τοῦ ὑψομένου ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ὑδραγωγείου, οὗτινος τὸ ὕδωρ χρησιμοποιοῦμενον ἕως τότε παρὰ τῆς μονῆς ἐξωδεύετο ἤδη ἀνωφελῶς, καταπίπτων ὡς καταρράκτης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ τοίχου, εἰς τὴν τάφρον, ὅπουθεν ἐξεχύνετο ὡς ρυαὶ εἰς τὴν πεδιάδα.

Ὁ Γεράρδος ἀνεπαύθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πλησίον τοῦ θορυβώδους ἐκείνου ὕδατος, ἀναμένων τὸν ἰδηγόν, ὃν ὁ Ἰασπίνος τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ καὶ καραδοκῶν τὴν ἔλευσιν του δι' ἀνησύχων βλεμμάτων. Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος κρότος ἠμπόδιζεν αὐτὸν ν' ἀκούσῃ τὸ βῆμα ἢ τὴν φωνήν, καὶ κατηρᾶτο ἐνδομύχως τὴν ὀχληράν τοῦ ὕδατος ναϊάδα, ὅτε αἰφνης ὁ κρότος κατέπαυσεν, ἡ ροὴ τοῦ ὕδατος ἠλαττώθη, ἐξηλείφθη ὀλοτελῶς, καὶ μόνον ἐλάχιστον ρεῖθρον ἐσκόρπιζε τὰς ρανίδας τοῦ ἐπὶ τῶν στελεχῶν καὶ τῆς χλόης.

Ἡ αἰφνιδία αὕτη σιωπὴ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Γεράρδον ν' ἀκούσῃ ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ὁδοῦ βῆμα λαθραῖον προχωροῦν εἰς τὴν ἄμμον καὶ εἰδὸς τι θαυροῦ ὁμοίου πρὸς γρουλλισμόν, δι' οὗ προσεκαλεῖτο.

— Αὐτὸ τὸ νερόν ὑπῆρξε πολὺ ὑποχρεωτικόν, ἐσυλλογίσθη ὁ Γεράρδος, νὰ σταματήσῃ ἀκριβῶς τὴν καταλλήλων στιγμήν, διὰ νὰ διέλθῃ τὴν τάφρον, χωρὶς νὰ βραχῶ.

Καὶ διήλθε τῷ ὄντι αὐτὴν ὁ ὁδηγὸς ἥτο εἰδὸς τι φαντάσματος κατὰ τὸ ἥμισυ μοναχὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ γυνή. Μακρὸς μελανὸς μανδύας, μὲ τὴν κουκούλαν καταβιβασμένην μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, περιέβαλλε τὸ μυστηριώδες ἄτομον, ὅπερ διεκρίνετο ὅτι ἦτο γυνή ἐκ τῶν ἐσθίων τῆς καὶ γυνή δύστροπος ἐκ τοῦ ἀτάκτου καὶ νευρικοῦ βηματισμοῦ τῆς καὶ ἐκ τῶν ὑποκώφων γρυλλισμῶν τῆς.

Ὁ Γεράρδος, μολοντί κατέβαλεν ἐκ περιεργείας πολλὰς προσπάθειας, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν τῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐπεχείρει νὰ συνάψῃ συνομιλίαν μετ' αὐτῆς διὰ τινων μονοσυλλαβῶν, ἡ ὁδηγὸς ἀπήντησε δι' ἐνὸς σοῦτ! λίαν αὐστηροῦ καὶ τραχέος, ὅπερ ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν διάλογον. Ὁ Γεράρδος ἠρκέσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀξίεραστον αὐτὴν ἄγνωστον, ἥτις, ὡς ὑπέθετεν, ἦτο γραῖα, μετὰ προσοχῆς βαδίζων ἐξ ὀπίσθεν τῆς. Ἐβόδισαν τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐπὶ σκολιῷ ἐδάφους διαφόρων δενδροστοιχιῶν, διέβησαν πολλὰς γεφύρας ξυλίνας, κειμένας ὑπεράνω τῶν δεξαμενῶν, ἐξ ὧν ἀνέθρωςκεν ἐντὸς τοῦ σκότους ὑπόλευκος ὕψος ὀμίχλη. Τέλος τὸ μεμψιμοῖρον φάσμα ἐσταμάτησε πλησίον πυργίσκου ἀποκρυπτομένου ὑπὸ κισσῶν καὶ ἀγριαμπέλων· ὑπέδειξε, διὰ χειρονομίας ἐσπευσμένης, θύραν ἀψιδωτὴν, καὶ ἐξηφανίσθη γογγύζουσα τὰς λέξεις ταύτας, τὰς μόνας, ἃς ὁ Γεράρδος ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ:

— Ὅποια τιμωρία! . . Ἰησοῦ μου Χριστέ! . . .

Ὁ νέος ἐκπληκτος διὰ τὴν δυσάρεστον ταύτην ἀποστροφήν ὑπώπτευσε πρὸς στιγμὴν τὴν σημασίαν τῆς καὶ ἐφοβήθη μήπως εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ἡ τιμωρία, ἣν ἡ γραῖα ἀνήγγελλεν· ἀλλὰ δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ συλλογισθῇ. Ἡ θύρα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτή· ἡ ἀντανάκλασις τῆς ὀμίχλης ἐφώτιζεν ἀορίστως τὰ περὶ αὐτοῦ ἀντικείμενα, διέκρινε δὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς μίαν χεῖρα λευκὴν ἐκτεινομένην πρὸς τὴν ἰδικὴν του, μίαν σκιὰν μειδιῶσαν ἀπὸ τοῦ μελανοῦ πλαισίου τῆς θύρας, ἐνῷ μία φωνὴ ἡ μελωδικωτάτη, ἐξ ὧν ποτε ἔκρουσαν τὴν ἀκοήν του, ἐψιθύριζεν:

— ὦ Γεράρδε! . . . σὺ εἶσαι;

Ἡ θέα τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἡ ἐπαφὴ τῆς φρισσούσης ἐκείνης χειρὸς, ἡ τρυφὴ ἡ διαρκέσασα ἐπὶ ἐν μόνον δευτερόλεπτον, ὅσῳ μίαν ἀστραπήν, ἔκαμον τὸν Γεράρδον νὰ λησμονήσῃ τὰς ὥρας, τοὺς μῆνας, τὸ ἀτελεύτητον ἔτος τῶν θλίψεων, ἃς εἶχεν ὑποστῇ διὰ τὸν ἔρωτά του!

Ἀνεγνώρισε τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν θέλει νὰ πάσχῃ ὁ ἄνθρωπος διηνεκῶς ὀδύνας καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ὄχι τόσον ὅπως ἐκφράσῃ πρὸς τὴν νεάνίδα τὴν λατρείαν του, ἀλλ' ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, ὅστις τοῦ τὴν ἀπέδιδεν.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Πρὸ μηνός, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος, ὅτε ἀκόμη εἶχε τὸ λογικόν του, εἶπε πολλὰ πράγματα εἰς τὴν κόμησσαν. Τὸν ἔβλεπε συχνά, ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζετε, τὸν προστατεύει. Τοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ, παιδί καθὼς εἶνε, τῆς εἶπεν ὅτι ὁ γραμματεὺς καὶ ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ ἠγαπῶντο, καὶ ὅτι θὰ ἐνυμφεύοντο ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἀνεχώρει ἐσπευσμένως τὸ ἐσπέρας τῆς κλοπῆς. Τῆς εἶπεν ἐπίσης, ὅτι τὸν κατηγόρουν ἀδίκως, καὶ ἡ κόμησσα Γιάλτα ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους του.

Καὶ τόσον ἐπίεσθη, ὥστε ἡ ἰδία θὰ συνηγόρει εἰς τὸν θεόν μου περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἂν δὲν ἡσθάνει καὶ αὐτὴ σοβαρῶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ἡ κόμησσα ἐκινδύνευσεν, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Γῶγος, καὶ μόλις ἀνέρωσε μ' ἐκάλεσε διὰ νὰ μοῦ πῇ τί γνωρίζει καὶ τί ἀπεφάσισε.

Εἶνε πεπεισμένη ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, καὶ ὅτι θὰ περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, οἱ ὅποιοι ἔχουν συμφέρον πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ πρὸ μηνός δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε παράλογον, ἀνέκραζεν ἡ παιδαγωγός.

— Τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται ἀληθές, τὸ βλέπω καὶ ἡ γῶ. Ἡ κόμησσα ἰσχυρίζεται ἐπίσης, ὅτι ὁ Γῶγος θὰ ἔξυρει ποῦ εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ περιπατήσω τὸν Γῶγον ἀνὰ τὴν πόλιν.

— Ὁραίαν παραγγελίαν σὰς ἔδωκε. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Ἐλπίζει ὅτι θὰ τοῦ ἐπανέλθῃ ἡ μνήμη. Ἐχομεν παραδείγματα τρελῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν τὸ λογικόν των, ἰδόντες ἀντικείμενα ἀναμιμνήσκοντα τὸ παρελθόν.

— Εἰς τὰ μυθιστορήματα μόνον.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ἡ κόμησσα εἶνε πολὺ ρομαντικὴ. Δὲν ἐμποροῦσα ὅμως καὶ νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐζήτηι, καὶ ἐπῆγα νὰ πάρω τὸν Γῶγον ἀπὸ τῆς μάχης του.

Καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν μετενόησα διόλου. Ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ εἶμαι μὲ τὸν Γῶγον, μοῦ εἶπε πράγματα πολὺ περιέργα. Τώρα δὲ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἐπανήρχετο ἡ μνήμη του, θὰ διεφώτιζε τὰ πάντα.

— Μὰ διατί δὲν τὰ ὠμολόγησε τὴν ἐπαύριον τῆς κλοπῆς;

— Ἰσως διότι τότε εἶχε συμφέρον νὰ σιωπήσῃ. . . καὶ ἰσως διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι κατηγόρετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Νομίζει λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν εἶν' ἔνοχος; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Τώρα τίποτε δὲν νομίζει, ἀλλὰ τότε ὠμολόγησεν εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἀθῶος. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ κόμησσα ἐπιμένει νὰ σὲ ἴδῃ.

— Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ τὸ εἶπα. Μ' ἐρωτήσατε τίνες ἦσαν οἱ σκοποὶ τῆς κομῆσεως. Μοῦ ἐφάνετο ὅτι δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ τοὺς κρύπτω. Τώρα τοὺς ἔξυρετε, ἔμπορεῖτε νὰ ἀποφασίσετε περὶ τοῦ συμφεροντέρου. Δὲν σὰς ἀνγκάζω οὔτε νὰ δεχθῆτε τὴν κυρίαν αὐτὴν, οὔτε ν' ἀρνηθῆτε νὰ συναψέτε σχέσεις.

— Ἡ ὁδὸς εἶνε χαραγμένη, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός. Ὁ κύριος Δορζέρ ἀπεφάσισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν εἰς τὴν κόμησσαν σὰς.

— Ὁ θεὸς μου εἶνε κύριος νὰ κάμῃ ὅπως θέλει.

— Ἀλλὰ σὺ, Μάξιμε, ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις, μήπως . . .

— ὦ! ἐγὼ ἔξυρω, τί θὰ κάμω. Θὰ φέρω εἰς πέρας ὅ,τι ἤρχισα, καὶ τότε μόνον θ' ἀφήσω τὸν Γῶγον, ὅταν θὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Πρέπει νὰ γίνῃ φῶς. Ἐνδιαφερόμεθα ὅλοι νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν. Εἰδοποίησα τὸν Βινιόρ καὶ δὲν εὐρίσκει κακὴν τὴν ἐπιχείρησίν μου. Τὰ λοιπὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μαρτινὼ δυσηρεστημένη κάπως, ἂν ὁ θεὸς σὰς ἐμάνθανε ὅλ' αὐτά, δὲν θὰ σὰς ἐχρεώσεται διόλου ὑποχρέωσιν, διότι τὸν ταρασσετε μὲ τὰ ἀσύνετά σὰς αὐτὰ σχέδια.

— Ἀγαπητὴ κυρία, λυποῦμαι δι' αὐτό, ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἔχω τύψεις συνειδότος. Ἡ Ἀλίκη δὲν θὰ ᾔδῃ τὴν κόμησσαν, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν βλέπω. Ἰσως ἔχομεν δίκαιον καὶ οἱ δύο.

Βραδύζει καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὴν κυρίαν Πιριά νὰ ἐπιστρέψω μὲ τὸν Γῶγον προτοῦ νυκτώσῃ. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ πηγαίνω.

Καὶ ἀφοῦ ἐχαίρετσε τὴν παιδαγωγὸν καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐσπευσεν ὁ Μάξιμος νὰ συναντήσῃ τὸ παιδίον.

Καὶ ἐνῷ, συνδιαλεγόμενοι περιεπάτουν, εἶχον φθάσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Κουρσέλ ὅπου αὕτη διασταυροῦται πρὸς τὴν ὁδὸν Μονσώ, βήματά τινα μακρὰν τῆς ὁδοῦ Λισσαβῶνος.

Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Ἀλίκην στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἔκλαιεν.

— Ταλαίπωρος Ἀλίκη! ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος. Τὴν ἐλύπησα πάρα πολὺ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος. Δὲν ἐμποροῦσα ὅμως νὰ κάμω ἄλλῃως. Ὑπάρχουν περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ ἀπόλυτος εἰλικρίνεια εἶνε ἀναγκαία.

Ἐπειτα μὲ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ ὁ θεὸς μου, ἡ κόμησσα θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς θυγατρὸς του.

Καλλίτερα νὰ ᾔνε εἰδοποιημένη ἡ ἐξαδέλφη μου. Τῆς εἶπα ἀκριβῶς τὴν ἀλή-